

pligtet på et bud, der var lavere end de produktionsomkostninger, man havde haft før.

Det er netop et ganske godt eksempel på, hvordan det at efterprøve opgaverne i en åben konkurrence, her i en sammenhæng, hvor medarbejderne også spiller med, er en ganske god idé. Så det er det dårligst valgte eksempel. Jeg mangler stadig et konkret eksempel på, hvordan et udbud har ført til, at de offentlige driftsomkostninger er steget.

Kai Dige Bach (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi glade for enhver lejlighed til at tale om udlicitering. Vi er i det hele taget optaget af at få så mange og så gode serviceydelser til borgerne som muligt for de færrest mulige skattekrone. Vi håber også, at vi med denne debat kan få manet det spørgsmål i jorden, at udlicitering kun er et spørgsmål om ideologi.

Heldigvis er udlicitering et af de emner, der er oppe i tiden, samtidig med at det er utrolig vigtigt for samfundet, og med den sidste tids udmeldinger fra dele af Socialdemokratiet kan man vist roligt konstatere, at der må være et stort flertal i Folketinget for i hvert fald at få en dybtgående udliciteringsdiskussion og -analyse i gang.

Vi plejer at kunne blive enige med Socialdemokratiet i, at monopoler aldrig er af det gode, og det mener vi bestemt også gælder, når det offentlige er udførende. Vi mener ikke, at det offentlige ud over myndighedsopgaver som politi, militær osv. har særlige forpligtelser eller forudsætninger for selv at påtage sig udførelsen af service- eller erhvervsopgaver.

Hvad betyder da udlicitering for et amt eller en kommune? Det betyder, at løn og produktivitet kan knyttes bedre sammen, ligesom det private erhvervsliv har større tradition for og erfaring i driftsledelse end det offentlige system. Det betyder faktisk, at det offentlige får det bedste af alle verdener. Det offentlige får nemlig det privilegium at blive kunde, og kunder kan stille krav, endda uden at blive impliceret i en masse ansvarspådragende detaljer.

Kunder kan selv bestemme, hvor de vil handle, og hvis varen ikke lever op til forventningerne, kan de også handle et andet sted. Ja, mere fordelagtigt kan det jo ganske simpelt ikke blive.

Men det betyder ikke, som SiD's fagblad skriver i sit sidste nummer, at politikerne løber fra ansvaret. Det er her, ideologivognen løber af sporet. Politikerne har altid ansvaret for, hvad

skatteborgernes penge bliver brugt til, og det bliver meget lettere at have ansvaret, når man ikke skal beskæftige sig med et uvedkommende drifts- og arbejdsgiveransvar; så kan politikerne endelig koncentrere sig om den overordnede helhedsopgave, som det at have ansvaret burde indebære.

Hvis det offentlige ikke virker, har politikerne ansvaret. Hvis udliciteringen ikke virker, har politikerne også ansvaret, men hvis udliciteringen ikke virker, er det meget lettere for politikerne at gøre noget ved det.

Man løber heller ikke den risiko, at en kommune f.eks. kommer til at favorisere sine egne driftsaktiviteter. Man skal hele tiden huske, at en kommune er kommune for alle virksomheder i kommunen og ikke kun for kommunens egne virksomheder.

Vi er grundlæggende enige med indenrigsministeren i hendes hyrdebrev til kommunerne om, at der er andre hensyn at tage end prisen. Vi er også enige med ministeren i, at der bør være fuldstændig gennemsigtighed i de tilfælde, hvor kommunen selv deltager i licitationen.

Man kan selvfølgelig ikke forvente en prisreduktion på 40-50 pct. og så regne med at få løst opgaverne nøjagtig som tidligere. Det og så kulturchokket var det dilemma, Rigshospitalet havde en overgang.

Men at der f.eks. generelt skulle være et bedre arbejdsmiljø i det offentlige, savner vist en seriøs begrundelse, medmindre man da kan opfinde et argument for, at højere sygefravær er tegn på et bedre arbejdsmiljø. På sygestatistikken ser det nærmest ud, som om det er tre gange så sundhedsfarligt at arbejde for det offentlige.

Det er vel heller ikke udtryk for dårligere kvalitet, at man måtte tilkalde det private firma Jydsk Rengøring til hovedrengøring i køkkenet på Amtssygehuset i Herlev, da det for nylig blev udsat for gentagne salmonellaangreb.

De private løsninger er endda ofte en god inspiration for det offentlige. F.eks. er det da først nu efter oprettelsen af flere private hospicer, at vi har hørt nogle af de store væsener beskæftige sig med den tanke.

Ingen vil vel heller påstå, at privatsygehusene har forøget det offentliges ventelister. Hvis ikke den politiske prioritering, som de offentlige sygehuse sukker efter, skal blive en behandlingsrationering, kommer vi heller ikke her uden om en delvis udlicitering. Ventelister skal